

Endelig skal vi som politikere og voksne sørge for, at børn en gang imellem kan blive fri for os. Børnene skal have nogle frirum, hvor de leger og udvikler sig på deres egne præmisser, hvor de får lov til at løse nogle af de konflikter, der er på legepladsen eller i skolen osv.

Et af de største problemer, som jeg tror vi foreløbig blot har set toppen af, er visse forældres rugementalitet. Deres omklamring af deres 1,7 barn er ved at skabe en ny tids børn.

»Curlinggenerationen« er den blevet kaldt – curling, fordi forældrene løber foran deres egne små poder og flytter alle de små forhindringer på deres vej. Ingenting må afspore eller genere deres lille guldklump. Formålet er at få deres eget barn placeret i centrum i samfundets smørhul og gerne på andres bekostning, hvis det er prisen. Barnet sættes i kuvøse.

Denne tendens til egoisme og mig selv førstmentalitet er en udvikling i det danske samfund, som vi i Det Radikale Venstre gerne vil søge at imødegå.

En god kulturpolitik kan bruges til at ændre og endda udrydde curlingmentaliteten. Kulturen og kunsten er med til at skabe en fælles referenceramme og fælles normer, der fremmer ansvar og samhørighed, og redegørelsen, som kulturministeren har fremlagt, er en god og perspektivrig begyndelse.

Frank Aaen (EL):

Da vores kulturpolitiske ordfører, hr. Søren Søndergaard, ikke kan være til stede, skal jeg videregive Enhedslistens opfattelse på det her område.

Vi har læst redegørelsen med stor interesse. Der er ikke rigtig noget, vi konkret er uenige med ministeren om i det, der er lagt frem af forslaget. Vi har støttet og vil også fortsat støtte mange af de initiativer, som ministeren peger på, og jeg skal i den forbindelse bare nævne, at vi har været med til at etablere Litteraturcenter for Børnebøger, selv om det var sammen med kollegaen undervisningsministeren.

Alt det er o.k., men det er, som om redegørelsen går hen over de sociale problemer, som samfundet jo oplever. Jeg tror ikke, der er noget sted, hvor de sociale spændinger i samfundet i virkeligheden afspejles klarere end blandt børnene, hvor den sociale situation hos forældrene slår direkte igennem og afspejler sig i børns muligheder eller rettere sagt i mangelen på muligheder.

Når vi læser redegørelsen med alle de pæne ord, lyder det, som om den er mere rettet til forældre i Københavns nordlige forstæder, end den er rettet til forældre i den nordvestlige del af København.

Det lyder pænt, når man siger, at det her er noget til alle børn, men børn er ikke nogen socialt homogen gruppe, tværtimod.

Så står der i redegørelsen, at man vel aldrig tidligere har været inde i en periode, hvor de voksne i så høj grad er optaget af deres børns barndom. Hvad bygger det udsagn egentlig på? Der er jo mig bekendt ikke noget samfund, hvor børnefamilierne arbejder mere, end de gør i Danmark. Det er jo derfor, det er en katastrofe, at vi ikke har højt på dagsordenen: nedsættelse af den daglige arbejdstid. Det er jo derfor, det er en katastrofe, at vi ikke har bedre børneorlovsmuligheder, for det har jo i høj grad betydning også for den formidling af kultur, der skal ske i hjemmet i form af læsning, fælles sening af film, almindelig omgang med hinanden. Den del af kulturarens videregivelse, det er at udvikle en kulturel forståelse, er jo glemt i mange af børnefamilierne. Så hvordan vurderer man den her optagethed af sine børn?

For det at være optaget af sine børn er jo heller ikke bare noget, hvor vi kan sige, at det er godt. Er det, at man er optaget af sine børn, at være optaget af, hvordan man får dem til at få en social og tolerant forståelse, eller er det, at man er optaget af sine børn, at være optaget af sit eget barn og sikre, at ens eget barn får en god fremtid? Er det en solidarisk omsorg, eller er det en egoistisk omsorg, vi taler om?

Når vi taler børnekultur og en indsats her, kan vi ikke se det uafhængigt af de tiltag, som regeringen og kommunerne foretager på andre områder: på det sociale område, på det pædagogiske område. Det kan ikke nytte, at kulturministeren har en meget høj profil – det ønsker vi, det er vi glade for, hvis det er tilfældet – hvis arbejdsministeren, socialministeren, undervisningsministeren og Københavns overborgmester samtidig fører en politik, der fører i den modsatte retning, og som vi ser skader de svageste børn og dermed også de svageste børns adgang til kulturelle goder.

Nedskæringerne i daginstitutionerne, som vi i øjeblikket oplever dem, og som forældrene heldigvis protesterer skarpt imod, er jo også med til at begrænse muligheden for at føre aktiv kulturpolitik i en daginstitution. Når der